

[Henry Christensen.]

ansættelsesforholdet er utvivlsomt de betydeligste goder; men vi må samtidig erkende, at disse goder med den mange steder skete udvikling for privat ansatte funktionærer nu spiller en mindre rolle, end de tidligere har gjort. Jeg vil dog advare tjenestemændene mod at undervurdere disse goder. Ganske vist går det vel for dem som for de fleste andre sådan, at man næppe vurderer det, man har, så højt som det, man ikke har, men som naboen har; sådan går det nemlig også de øvrige samfundsgrupper. Det, der måske somme tider står som noget rosenrødt for tjenestemændene hos de andre: chancerne, springavancementerne og den større frihed, dette at være sin egen herre, falder ikke tilsvarende i øjnene og vurderes ikke tilsvarende højt hos disse andre selv. Derfor vil det stadig være vanskeligt helt ud at sammenligne tjenestemandsgruppernes stilling med stillingen for andre; derfor vil vi stadig se modsætningsforhold; derfor vil vi i det hele nok ikke kunne nå helt frem til en fælles målestok.

Vi, der har været med i kommissionen, og vi, som er ordførere i dag, har sikkert alle sammen i den sidste uges tid haft mange henvendelser fra forskellige grupper, som har ment, at enkelte ting vedrørende deres forhold var overset eller ikke tilrettelagt rigtigt; det har været tilfældet for store grupper af sygeplejersker, og det har været tilfældet for andre, mindre, enkelte grupper, måske endda for enkelte tjenestemænd. Det må nu blive det kommende folketingsudvalgs opgave at foretage en efterprøvelse af alle de enkelte områder, hvor man mener at kommissionen har set fejl eller ikke taget det fornødne hensyn, og vi må, så vidt det er menneskelig muligt, sørge for at sikre, at der gøres ret og skel til alle sider. Det må vel imidlertid også være rigtigt at gøre opmærksom på, at sådan som lønningsforslaget er bygget op, er det udtryk for en betydelig indre sammenhæng, som det i hvert fald ikke i princippet går an at bryde.

Jeg kommer så til et af de områder, hvor kommissionsresultatet set ud fra venstres synspunkter ikke blev tilfredsstillende. Jeg tænker på lønreguleringen.

Resultatet er blevet, at lønnen, og det vil nu sige hele grundlønnen, fremover kan reguleres på to grundlag: dels gennem dyrtidsregulering, dels gennem en i de enkelte tilfælde aftalt ændring af reallønnen. I sidstnævnte tilfælde er der i forslaget direkte anført bestemte overenskomst- eller reallønsportioner, hvormed reallønnen kan reguleres. Bortset fra den allerøverste ende af lønningerne i forbindelse med dyrtidsregulering sigtes der nu i alle tilfælde mod en procentvis regulering, så fremtidige nivelleringer mellem de enkelte lønklasser undgås.

Venstre havde i princippet ønsket en samlet regulering, så man automatisk havde sikret tjenestemændene også deres realløn fremover og deres andel i landets samlede velstandsudvikling. Til brug for kommissionen er der da også fremlagt materiale til belysning af det af venstre krævede velstandspristal, der netop viser, som hævdedet af venstre, at en sådan regulering på længere sigt ville give tjenestemændene stort set det samme, som de har opnået både gennem dyrtidsreguleringerne og gennem de 2-årige forhøjelser. Men springene ville have ligget på lidt andre tidspunkter, nemlig — som vi gør gældende — på tidspunkter, der havde været bedre i overensstemmelse med den økonomiske udvikling i samfundet, og vi ville i alles, i samfundets interesse have begrænset den del af inflationen med nye prisstigninger og omkostningsstigninger til følge, der netop har været resultatet bl. a. af skattestigningerne.

Indvendingerne, der blev rejst mod denne fremgangsmåde, var af teknisk art: der kunne endnu ikke opnås tilstrækkelig sikkerhed i beregningerne, og de kunne især ikke komme hurtigt nok. Det bliver efter min opfattelse i sidste ende et spørgsmål, om man virkelig statistisk vil tilrettelægge sagen, så at man kan gå denne vej. Men vi har foreløbig taget hensyn til denne del af indvendingerne, ikke mindst fordi vi erkender, at en så afgørende principiel ændring forudsatte en almindelig, større tilslutning også i andre kredse og grupper. Venstre gik derfor ind for at forhandle om bevarelse af en dyrtidsregulering i princippet. Venstre har altså vist udstrakt forhandlingsvilje på disse områder.

Jeg vil yderligere gerne understrege, at